

lige Stemmeret graver op paa Overfladen. Bliver Gal-skaben ved, som den er begyndt, er jeg forberedt paa en skøn Dag at se vort Land regeret af en Samling Udskuds-Seminarister og Korøgttere.“

„Aa — det er jo bare Talemaader! Skulde det virkelig vise sig, at Folkets Masse skuffer vore Forventninger, eller — sandere udtrykt — at vi endnu ikke har fundet det rette Middel til at vække Folkets slumrende Evner, saa er der derfor ikke sket nogen ubodelig Skade. Saa har vi i hvert Fald gjort et — baade af Retfærdighed og Klogskab paabudt — Forsøg.“

„Jeg synes saamænd, vi har eksperimenteret tilstrækkeligt under vor ny Forfatning. Vor ulyksalige Eksperimenteren med en tilfældig Folkestemning i 64 maatte vi dyrt nok betale.“

Ved denne uforblommende Hentydning til den sidste, ulykkelige Krig, for hvilken man almindeligt tilskrev netop Bispens Ministerium et væsentligt Ansvar, foer der ligesom et iskoldt Vindstød hen over Frokostbordet. Bispens, der var bleven bleg, skottede et Par Gange hen til Provsten med hurtige, usikre Blikke, som om han overvejede, hvorledes han helst skulde besvare denne Uforskammethed. Saa trak han pludselig sin gammeltestamentlige Alvorsmaske op for Ansigtet og sagde med fuldkommen behersket Stemme:

„De synes, Provst Tønnesen, i Deres forunderlige Mistillid til vor Tids Almue at glemme Ordet om, at meget er skjult for de Vise og Forstandige men aabenbaret for de Enfoldige.“

Provsten vilde gøre Indvendinger, men Bispens lod sig ikke længer afbryde og fortsatte med stigende Styrke:

„Det er i denne Sammenhæng ogsaa værd at min-des, at vor Herre Kristus, da han vandrede her paa Jorden, ikke søgte Medhjælpere til sin Frelsergerning blandt de Skriftkloge, men i den — ogsaa i hin Tid — foragtede Arbejderklasse, men andre Ord blandt de